

Rep. nr. 11/14

*

AR. NA-007bis-13

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 21 maart 2014

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Leidend ambtenaar
van 28 maart 2013

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN EERSTE AANLEG die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

Mevrouw A..., verpleegkundige, wonend te XXXX,

en

BVBA A..., KBO-nummer XXXX, met zetel te XXXX,

appellanten met als raadsman meester B... *loco* meester C..., advocaat te XXXX.

Tegen

**RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN
CONTROLE**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150
Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter D..., geneesheer-
inspecteur, en mevrouw E..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 20 februari 2014 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

1 RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van geïntimeerde van 28 maart 2013, ter kennis gebracht aan appellanten bij brief van 3 april 2013;

- het verzoekschrift tot hoger beroep van appellanten van 19 april 2013,

ontvangen ter griffie op 22 april 2013;

- de conclusie van geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 26 juli 2013;
- de conclusie van appellanten, ontvangen ter griffie op 12 augustus 2013;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 20 augustus 2013;
- de vaststelling van de rechtsdag op 20 februari 2014.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 20 februari 2014:

- meester B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies van appellanten;
- mevrouw E... en dokter D... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies van geïntimeerde.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 21 maart 2014, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

*
* *
*

2 VOORWERP VAN HET GESCHIL

2.1 Tenlastelegging

Geïntimeerde heeft een onderzoek ingesteld naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die door mevrouw A... (eerste appellante) aan de verplichte ziekteverzekering werden aangerekend.

Er werd haar één inbreuk ten laste gelegd:

Het attesteren van verstrekkingen 426171, 421116 , 423356, 423371 423393, 423415, 425810, 425832, die niet werden uitgevoerd.

In totaal zouden er in de periode van 1 augustus 2009 tot 31 december 2009 (prestatiedata) 822 verstrekkingen ten onrechte zijn aangerekend voor een totaal bedrag van € 12.915,61.

2.2. Beslissing van geïntimeerde van 28 maart 2013

Geïntimeerde heeft in voormeld dossier op 28 maart 2013 het volgende beslist:

- De feiten vastgesteld in het proces-verbaal van vaststelling van 31 augustus 2011 zijn naar genoegen van recht bewezen;

- De feiten vormen een inbreuk op het bepaalde in artikel 73bis van de gecoördineerde ZIV-wet;
- Van eerste appellante wordt op basis van artikel 142 § 1 van de gecoördineerde ZIV-wet, de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen teruggevorderd ten belope van € 12.915,61;
- Tweede appellante is overeenkomstig artikel 164, tweede lid van de gecoördineerde ZIV-wet, mede hoofdelijk verantwoordelijk voor de terugbetaling van het bedrag van € 12.915,61;
- Aan eerste appellante wordt bovendien op basis van artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek een effectieve administratieve geldboete opgelegd van € 250 x 5,5 opdecimes, zijnde € 1.375.

2.3 Vordering van appellanten

De vordering van appellanten, zoals geformuleerd in conclusie van 12 augustus 2013, strekt ertoe:

- De bestreden beslissing te niet te doen in al haar onderdelen en aldus;
- In hoofdde de vordering van geïntimeerde onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;
- In ondergeschikte orde, geen administratieve geldboete op te leggen;
- In uiterst ondergeschikte orde en voor zover de vordering van geïntimeerde tot terugbetaling en de vordering tot betaling van een administratieve geldboete gegrond zou worden verklaard, overeenkomstig de toepassing van de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek, hetzij een strafrechtelijke geldboete van € 50 tot € 500, hetzij een administratieve geldboete van € 25 tot € 250 op te leggen en deze geldboete met uitstel op te leggen en de veroordeling hoofdelijk uit te spreken.

*
* *
*

3 STANDPUNT VAN PARTIJEN

3.1 Standpunt van appellanten

3.1.1 Appellanten stellen vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de termijn van drie maanden na neerlegging van het verweerschrift van appellanten, zoals voorzien in artikel 143 § 3 van de

gecoördineerde ZIV-wet. Bijgevolg zou de beslissing geen uitwerking kunnen krijgen.

Ook de conclusie van geïntimeerde van 26 juli 2013 zou laattijdig zijn neergelegd.

Bovendien is het niet redelijk of billijk dat de miskennis van termijnen door de zorgverleners steeds bestraft wordt, terwijl dit niet geldt voor termijnen die worden opgelegd aan organen van geïntimeerde.

3.1.2 Daarnaast stellen appellanten dat de vordering van geïntimeerde ten aanzien van eerste appellante *ratione personae* onontvankelijk is. De tenlastelegging heeft immers betrekking op verstrekkingen die in rekening werden gebracht door de tweede appellante.

Eerste appellante is bestuurder/zaakvoerder van deze vennootschap. Op basis van artikel 61 van het Wetboek van vennootschappen (Venn.W.) is zij niet persoonlijk gebonden door de handelingen die zij namens de vennootschap heeft gesteld.

Indien er bij de aanrekening van de prestaties inbreuken zouden zijn gepleegd, dan is het zo dat deze moeten geacht worden te zijn begaan door de vennootschap en dus niet door eerste appellante, aangezien zij niet voor eigen naam en voor eigen rekening, doch wel in naam en voor rekening van de vennootschap (tweede appellante) optrad.

Uit de samenlezing van artikel 164 van de gecoördineerde ZIV-wet en artikel 61 Venn.W. moet besloten worden dat eerste appellante niet samen met tweede appellante hoofdelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de terugbetaling van de beweerdelijk ten onrechte aangerekende prestaties.

Er anders over beslissen zou impliceren dat artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet wordt uitgelegd op een manier dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 61 Venn.W. Dit zou een schending uitmaken van artikel 10 en 11 van de Grondwet (G.W.) aangezien dit tot gevolg heeft dat er zonder enige objectieve reden een onderscheid gemaakt wordt tussen de zaakvoerder van een vennootschap waarvan het statutair doel binnen de zorg ligt en zaakvoerders van vennootschappen met een ander doel.

3.1.3 Verder werpen appellanten een schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.3.1 Meer bepaald, zouden de beginselen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid geschonden zijn, nu geïntimeerde de tenlastelegging formuleert (in de synthesesnota) en vervolgens een beslissing uitspreekt, zonder de zorgverlener te horen.

Appellanten werden berecht door een partijdige ambtenaar aangezien geïntimeerde zowel de onderzoeksfase voor zijn rekening neemt, als de

beslissing ten gronde uitspreekt.

Bovendien zou het voor geïntimeerde onmogelijk zijn om zich, gelet op het grote aantal procedures, uitvoerig te buigen over de verschillende procedures. Er zou een zekere vooringenomenheid bestaan ten aanzien van welke partij de vordering zou beslecht worden. Aldus bestaat er een volledig gebrek aan objectiviteit.

3.1.3.2 Daarnaast zouden de rechten van verdediging van appellanten geschonden zijn, nu het proces-verbaal van vaststelling (Pro Justitia) werd opgesteld vóór het proces-verbaal van verhoor. Aldus dient te worden vastgesteld dat geïntimeerde reeds een oordeel had gevormd over het dossier alvorens eerste appellante te hebben verhoord omtrent de beweerdelijke inbreuken.

Verder wordt opgeworpen dat het proces-verbaal van vaststelling niet per aangetekend schrijven ter kennis is gebracht van appellanten.

3.1.4 Appellanten wijzen tevens op een gebrekkige bewijsvoering in het onderzoek/de beslissing van geïntimeerde.

Appellanten stellen niet te begrijpen waarom meer waarde wordt toebedeeld aan de verklaringen en de inhoud van de dossiers van dokter F... dan aan deze van eerste appellante. Er bestaat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling die dergelijke 'hiërarchie' rechtvaardigt.

Daarnaast zou geïntimeerde de contactlijsten van dokter F... verkeerd interpreteren. Het is immers niet zo dat de patiënten steeds/enkel door eerste appellante werden behandeld op het ogenblik van hun consult bij dokter F.... Het was tevens mogelijk en gebruikelijk dat het infuus enkele dagen later werd toegediend. Dit gebeurde ook bij de patiënt thuis. Het was immers niet vereist dat dokter F... hierop toezicht diende uit te oefenen.

Appellanten benadrukken dat alle aangerekende prestaties wel degelijk werden verstrekt.

3.1.5 In ondergeschikte orde, stellen appellanten dat het teruggevorderde bedrag onjuist zou zijn:

- een aantal bedragen werd nooit vergoed door de mutualiteiten; appellanten kunnen dan ook niet gehouden zijn tot terugbetaling van bedragen die zij nooit hebben ontvangen;
- er werd een consultatie van dokter F... opgenomen in de lijst van terug te betalen bedragen;
- er werd met betrekking tot verzekerde G... op 7 augustus 2009 nooit twee maal het toedienen van een infuus aangerekend.

Nu geïntimeerde toegeeft dat deze fouten in het proces-verbaal van vaststelling zijn geslopen, leiden appellanten hieruit af dat de vaststellingen in dit proces-verbaal geenszins als bewijs in rechte van

beweerdelijke inbreuken kunnen worden beschouwd.

3.1.6 In uiterst ondergeschikte orde, werpen appellanten op dat de omstandigheden in dit dossier niet van dien aard zijn om een administratieve geldboete op te leggen. Appellanten hebben nooit eerder inbreuken gepleegd op de nomenclatuur en/of de gecoördineerde ZIV-wet. Er bestaan bijgevolg geen antecedenten in hun hoofde. Bovendien is er geen sprake van kwade trouw.

Verder wordt verwezen naar het principe van de retroactiviteit van de mildere strafwet. Er dient aldus toepassing te worden gemaakt van de administratieve geldboetes zoals voorzien in het Sociaal Strafwetboek.

Tenslotte wordt gesteld dat enkel aan tweede appellante een administratieve geldboete kan worden opgelegd, welke als innende instelling instond voor de volledige administratie en facturatie van de verstrekkingen. Appellanten verwijzen naar artikel 5 van het Strafwetboek (Sw.) en de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon.

3.2 Standpunt van geïntimeerde

3.2.1 Geïntimeerde stelt vooreerst dat haar conclusie van 26 juli 2013 geenszins laattijdig werd neergelegd. Geïntimeerde verwijst dienaangaande naar artikel 17 van het Procedurereglement van 9 mei 2008.

Daarnaast wijst geïntimeerde erop dat de termijn van drie maanden zoals vermeld in artikel 143 § 3 van de gecoördineerde ZIV-wet (termijn waarbinnen de beslissing van geïntimeerde dient te worden genomen na ontvangst van de verweermiddelen van appellante) een termijn van orde is, die niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid. Bovendien is *in casu* evenmin sprake van een overschrijding van de redelijke termijn.

3.2.2 Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering *ratione personae* stelt geïntimeerde dat eerste appellante als verpleegkundige persoonlijk aansprakelijk is voor de prestaties die zij aanreket aan de ziekteverzekering. De hoedanigheid van bestuurder/zaakvoerder van tweede appellante ontnemt haar niet de hoedanigheid van zorgverlener in de zin van artikel 2, n) van de gecoördineerde ZIV-wet.

Het feit dat eerste appellante bestuurder/zaakvoerder is van tweede appellante impliceert niet dat geïntimeerde zich automatisch moet richten tot deze laatste. Artikel 164, lid 2 van de gecoördineerde ZIV-wet voorziet in een hoofdelijke aansprakelijkheid. Dit impliceert dat geïntimeerde zich tegen elk van de hoofdelijk aansprakelijke partijen kan richten voor het geheel. De vordering lastens eerste appellante is derhalve niet onontvankelijk.

3.2.3.1 Nopens de onafhankelijkheid en onpartijdigheid stelt geïntimeerde dat zijn beslissingen kunnen voorgelegd worden aan de Kamer van eerste aanleg, die het dossier onderzoekt met volle rechtsmacht.

De vraag of er al dan niet een schending is van het beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid heeft appellanten derhalve niet kunnen schaden. Bijgevolg is dit middel onontvankelijk bij gebrek aan belang in hoofde van appellanten.

3.2.3.2 Nopens de ingeroepen schending van de rechten van verdediging werpt geïntimeerde op dat de vaststellingen duidelijk waren op basis van de beschikbare gegevens (gewaarmerkte magnetische dragers). Eerste appellante bracht tijdens haar verhoor geen elementen naar voor waaruit het tegendeel zou blijken.

Het proces-verbaal van vaststelling werd verder aan eerste appellante persoonlijk overhandigd. De persoonlijke overhandiging kan de rechten van verdediging niet schenden.

3.2.4 Met betrekking tot de ingeroepen gebrekkige bewijsvoering werpt geïntimeerde op dat eerste appellante zelf geen documenten heeft bijgehouden. Het is dan ook niet correct om te stellen dat geïntimeerde een hiërarchie in het leven zou hebben geroepen waarin de verklaringen en documenten van dokter F... een hogere waarde zouden hebben als die van eerste appellante.

Het onderzoek werd grondig gevoerd op basis van de dossiers en de boekhouding van dokter F... waarin de data van contacten en infusen werden bijgehouden.

3.2.5 Met betrekking tot de in het proces-verbaal van vaststelling gesloten fouten inzake het teruggevorderde bedrag, wijst geïntimeerde erop dat deze werden rechtgezet. Het bedrag zoals vermeld in de synthesenota is daarentegen correct. Het zijn deze bedragen op basis waarvan geïntimeerde zijn beslissing heeft genomen.

Bovendien tasten de fouten in het proces-verbaal van vaststelling de grond van de tenlastelegging niet aan.

3.2.6 Met betrekking tot de opgelegde administratieve geldboete stelt geïntimeerde dat het aanrekenen van niet uitgevoerde prestaties een zeer ernstige inbreuk betreft. Bovendien is geen kwade trouw vereist om een administratieve geldboete te kunnen opleggen.

De opgelegde sanctie overeenkomstig artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, komt overeen met 10% van de waarde van het totaal ten laste gelegde bedrag. Er kan derhalve bezwaarlijk worden voorgehouden dat dit een zware sanctie betreft.

*
* *

4 BEOORDELING

4.1 Ontvankelijkheid van het beroep

Bij verzoekschrift van 19 april 2013 (datum poststempel aangetekend schrijven) hebben appellanten beroep ingesteld tegen de beslissing van geïntimeerde van 28 maart 2013.

Het beroep van appellanten werd regelmatig ingesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 156 § 3 van de gecoördineerde ZIV-wet. De ontvankelijkheid werd door geïntimeerde overigens niet betwist.

Het beroep van appellanten is derhalve ontvankelijk.

4.2 Gegrondheid van het beroep

4.2.1 De (laat)tijdigheid van de bestreden beslissing

Appellanten stellen dat de bestreden beslissing geen uitwerking kan hebben omdat deze laattijdig werd genomen.

Artikel 143 § 2 van de gecoördineerde ZIV-wet bepaalt:

De Leidend ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar brengt bij een ter post aangetekende brief de overtreder op de hoogte van de vastgestelde inbreuken die hem ten laste worden gelegd. Wanneer nodig, wordt dezelfde mededeling gedaan aan de fysieke of rechtspersonen, bedoeld in artikel 164, tweede lid.

De voornoemde mededelingen gebeuren bij een ter post aangetekende brief en worden geacht te zijn ontvangen de tweede werkdag na de datum van de verzending.

Hij nodigt de overtreder, en waar nodig, de natuurlijke of rechtspersoon bedoeld onder artikel 164, tweede lid, uit hem *binnen de twee maanden bij een per post aangetekende brief zijn verweermiddelen te bezorgen*.

Artikel 143 § 3 van de gecoördineerde ZIV-wet bepaalt:

In geval van een inbreuk op de bepalingen van artikel 73bis, 1°, 2°, 3°, 7° en 8°, beslist de Leidend ambtenaar, of de door hem aangewezen ambtenaar, over de toepassing van de in artikel 142 opgesomde maatregelen. De beslissing *moet ter kennis gebracht worden binnen de drie maanden volgend op de ontvangst van de verweermiddelen* of, bij ontstentenis daarvan, binnen de drie maanden volgend op het verstrijken van de in artikel 143, § 2, derde lid, bedoelde termijn.

Appellanten hebben hun verweermiddelen overgemaakt aan geïntimeerde bij brief van 17 oktober 2012.

Geïntimeerde heeft de bestreden beslissing genomen op 28 maart 2013 en derhalve buiten de termijn zoals bepaald in artikel 143 § 3 van de gecoördineerde ZIV-wet.

De Kamer van eerste aanleg stelt evenwel vast dat de termijn van artikel 143 § 3 van de gecoördineerde ZIV-wet niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Het betreft een loutere termijn van orde. Bijgevolg tast de laattijdigheid van de genomen beslissing de regelmatigheid ervan niet aan.

De Kamer van eerste aanleg wijst er verder nog op dat de conclusies van geïntimeerde van 26 juli 2013 werden genomen binnen de termijn voorzien in artikel 17 § 1 van het Procedureglement.

Immers, het beroepsverzoekschrift van appellanten werd ontvangen ter griffie op 22 april 2013. De termijn van drie maanden om hierop te antwoorden liep af binnen de periode van 1 juli tot 31 augustus 2013.

Derhalve had geïntimeerde tijd om zijn conclusie neer te leggen tot 15 september 2013. De conclusie van geïntimeerde werd derhalve tijdig neergelegd op 26 juli 2013.

4.2.2 De principes van onafhankelijkheid en onpartijdigheid

Appellanten stellen dat de principes van onafhankelijkheid en onpartijdigheid zijn geschonden aangezien de bestreden beslissing werd genomen door een partijdige ambtenaar.

Dienaangaande merkt de Kamer van eerste aanleg op dat appellanten niet aantonen dat geïntimeerde ("de Leidend ambtenaar") in deze zaak geen beslissing zou hebben kunnen nemen omdat hij bij de feiten in kwestie rechtstreeks of onrechtstreeks zou zijn betrokken en derhalve een persoonlijk belang zou hebben gehad.

Daarnaast is de Kamer van eerste aanleg het eens met geïntimeerde waar deze stelt enkel over een gebonden bevoegdheid te beschikken.

De beginselen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid worden in de gevoerde procedure evenwel gewaarborgd door het feit dat tegen de beslissing van geïntimeerde een jurisdictioneel beroep kan worden ingesteld bij een administratief rechtscollege, met name de Kamer van eerste aanleg en vervolgens bij de Kamer van beroep, waarvan de leden geen deel uitmaken van de instelling of administratieve instantie die de zaak heeft onderzocht of de bestreden beslissing heeft genomen.

Tenslotte is nog administratief cassatieberoep mogelijk bij de Raad van State.

Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat het opgeworpen middel dient te worden verworpen als zou er *in casu* geen onpartijdige en onafhankelijke rechtsbedeling mogelijk zijn.

4.2.3 De principes van *fair play* en de rechten van verdediging

Appellanten stellen dat de principes van *fair play* en de rechten van de verdediging in deze zaak geschonden zijn omdat het proces-verbaal van vaststelling werd opgesteld voorafgaandelijk aan het verhoor van eerste appellante. Daarnaast zou het proces-verbaal van vaststelling niet per aangetekend schrijven zijn betekend.

Het proces-verbaal van vaststelling werd in voorliggende zaak opgesteld op 31 augustus 2011. Het werd aan eerste appellante persoonlijk overhandigd op 7 september 2011. Deze persoonlijke overhandiging van het proces-verbaal van vaststelling tegen ontvangstbewijs, volstaat om een vaste datum te hebben op basis waarvan de vervaltermijn van twee jaar zoals voorzien in artikel 142 § 3, 2° van de gecoördineerde ZIV-wet kan worden berekend.

Het proces-verbaal van vaststelling werd inderdaad opgesteld op 31 augustus 2011, terwijl eerste appellante slechts verhoord is omtrent de haar ten laste gelegde feiten op 7 september 2011.

Niettemin stelt de Kamer van eerste aanleg vast dat appellanten een verweerschrift hebben kunnen indienen bij geïntimeerde, alsook beroep hebben kunnen aantekenen bij de Kamer van eerste aanleg tegen de bestreden beslissing. Naar aanleiding hiervan hebben zij alle middelen die zij wensten in te roepen, kunnen opwerpen.

De Kamer van eerste aanleg is dan ook van oordeel dat de rechten van verdediging van appellanten in het kader van de voorliggende procedure geenszins geschonden zijn.

4.2.4 De ten laste gelegde verstrekkingen

Aan appellanten wordt ten laste gelegd in de periode van 1 augustus 2009 tot 31 december 2012 een totaal van 822 verstrekkingen te hebben aangerekend aan de verplichte ziekteverzekeringen terwijl deze niet zouden zijn uitgevoerd.

De Kamer van eerste aanleg stelt op basis van het dossier vast dat eerste appellante nauw samenwerkt met dokter F.... Zij voert, op zijn voorschrift, verpleegkundige prestaties uit die bestaan in het toedienen van infusen (voornamelijk nomenclatuurnummer 426171 – plaatsen van en/of toezicht op intraveneuze of subcutane perfusie).

De prestaties van eerste appellante worden door tweede appellante aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering via het derdebetalerssysteem.

Eerste appellante heeft voor het uitvoeren van de verpleegkundige prestaties (toedienen van infusen) een ruimte ter beschikking in de praktijk van dokter F....

In het dossier van het onderzoek van geïntimeerde wordt van de veronderstelling uitgegaan dat:

- (1) alle verstrekkingen (infusen) die door eerste appellante werden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering, werden toegediend in de praktijkruimte van dokter F...
- (2) eerste appellante enkel infusen toediende, als de patiënten ook op consultatie kwamen bij dokter F... en derhalve door hem ook een consultatie werd aangerekend.

Nu werd vastgesteld dat appellanten op meer data verpleegkundige verstrekkingen aanrekenden aan de verplichte ziekteverzekering dan dat dokter F... consultaties aanrekende, werd door geïntimeerde aangenomen dat appellanten verstrekkingen aanrekenden die niet zijn uitgevoerd.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat geïntimeerde, om tot voormelde conclusie te komen, vooreerst 15 verzekerden heeft ondervraagd naar de inhoud en de frequentie van hun behandeling.

In de syntheseconclusie werd echter vermeld dat deze verklaringen niet specifiek genoeg waren om hieruit het exacte aantal en de specifieke data van de prestaties af te leiden, gezien de wisselende frequentie van de contacten bij dokter F.... Ook waren heel wat patiënten palliatief.

De Kamer van eerste aanleg dient vast te stellen dat nergens uit het dossier blijkt dat de patiënten werden ondervraagd over het feit of er hen ook verstrekkingen/infusen werden toegediend buiten de praktijkruimte van dokter F... (bv. bij de verzekerden thuis).

Daarnaast baseert het onderzoek zich op de verklaringen van dokter F.... De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat deze om evidente redenen voornamelijk verklaringen aflegt over de verstrekkingen (consultaties) die hij zelf aanrekent.

De enige passage in de verklaring van dokter F... die voor het onderzoek relevant zou kunnen zijn, betreft deze waar gesteld wordt: *"Mijn secretaresse bevestigt dat iedereen die voor een infuus komt een raadpleging krijgt."* De Kamer van eerste aanleg dient evenwel vast te stellen dat de secretaresse van dokter F... niet werd ondervraagd.

Evenmin blijkt uit het dossier dat het secretariaat van dokter F... instaat voor de administratie/het bijhouden van de door eerste appellante uitgevoerde verpleegkundige verstrekkingen. Derhalve kan dokter F... geen of minstens onvoldoende relevante uitspraken doen over de

verstrekkingen die door appellanten werden aangerekend.

De Kamer van eerste aanleg is bijgevolg van oordeel dat op basis van de elementen in het dossier geenszins met voldoende zekerheid kan worden besloten dat eerste appellante enkel infusen heeft toegediend op data waarop dokter F... een raadpleging heeft aangerekend. Immers, er wordt niet aangetoond dat dokter F... voldoende zicht heeft op de prestaties die door eerste appellante werden verstrekt in de praktijkruimte binnen zijn kabinet. Evenmin wordt aangetoond of er zelfs maar onderzocht is of eerste appellante ook verstrekkingen heeft uitgevoerd buiten de praktijkruimte van dokter F..., bv. bij de patiënten thuis.

Derhalve is evenmin met voldoende zekerheid aangetoond dat appellanten verstrekkingen hebben aangerekend die niet zouden zijn uitgevoerd.

Bij gebrek aan voldoende bewijs dat de ten laste gelegde verstrekkingen ten onrechte werden aangerekend, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

*
* *

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het beroep van appellanten ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt de bestreden beslissing van 28 maart 2013.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 21 maart 2014 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering

voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Sara Sablon, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;
- Martin Volcke, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin Volcke

Sara Sablon

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Sara Sablon, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Viviane Van Elshocht en dokter Paul Zegers, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Jan Van Gils en mevrouw Ingrid Van Deuren, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van verpleegkundigen.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, vanaf de eerste werkdag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (artikel 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, eerste lid).

